Не з протиріч народження й вмирання —
З їх сталості черпаю я снагу.
На гілці розтулилась брунька рання,
І засвітився пролісок в снігу.

Мене ж проймає думка: все дочасне
Й приречене без пільг і без різниць —
Згниє цей лист і квітка ця погасне,
Як ця рука, як світло цих зіниць.

Що ж після них залишиться натомість,
Коли в моєму мозку згаснуть мисль,
Уявлення і пам'ять, і свідомість,
Що у єстві моїм в одно сплелись?

Коли замре биття судин раптово —
Годинника заведеного рух —
І з плоті ненадійної будови
У космос кане мій безсмертний дух?

Це вічне незбагненне запитання,
Ця вічна таємниця таємниць
У сталості народження й вмирання
Листка і квітки, і руки й зіниць.